

ТДТУ

КНИГА ПАМ'ЯТІ

ВИПУСКНИКИ ТДТУ – ЗАХИСНИКИ УКРАЇНИ

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА
ТДТУ

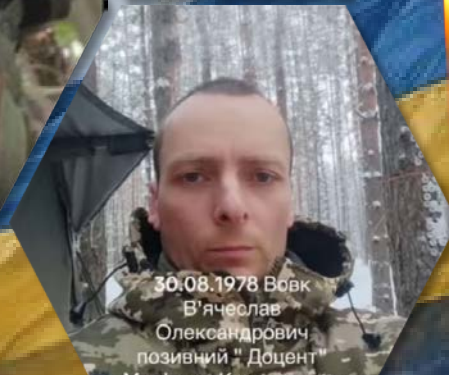

ЦЯ КНИГА - ЖИВИЙ СВІДОК НЕСКІНЧЕННОЇ
ЛЮБОВІ ТА ЖЕРТОВНОСТІ НАШИХ ГЕРОЇВ, ЯКІ
ВІДДАЛИ НАЙДОРОЖЧЕ - СВОЄ ЖИТТЯ -
ЗАРАДИ МИРУ СВОБОДИ ТА МАЙБУТНЬОГО
УКРАЇНИ. КОЖНА СТОРІНКА - ЦЕ ПАМ'ЯТЬ ПРО
ЛЮДИНУ, ЧИЯ ДОЛЯ БУЛА ОБІРВАНА, АЛЕ ЧИЙ
ДУХ ЗАЛИШАЄТЬСЯ З НАМИ НАЗАВЖДИ.

**ПАМ'ЯТАТИ
КОЖНОГО..**

МЕНТУС ВІКТОР ВОЛОДИМИРОВИЧ

07.06.1982 - 14.06.2014 рр.

Випускник економічного факультету ТДАТА,
2005 р.

Народився в Івано-Франківську, виріс у
Мелітополі. Продовжив військову традицію
батька та присвятив життя службі в авіації.
Служив бортовим радистом військово-
транспортного літака **Іл-76 МД** 25-ї бригади
транспортної авіації.

З весни 2014 року виконував бойові польоти
до Донецького та Луганського аеропортів.

14 червня 2014 року літак Іл-76 МД був збитий
під час заходу на посадку в Луганському
аеропорту. Загинули всі 49
військовослужбовців та членів екіпажу, серед
них – **Віктор Ментус**.

Посмертно нагороджений **орденом «За
мужність» III ступеня**.

**Пам'ять про Віктора Ментуса –
випускника ТДАТУ, військового
авіатора та захисника України –
назавжди залишиться в історії
університету та України.**

**Орден «За мужність» III ст.
(посмертно)**

ТИПЕНКО АРТЕМ ЮРІЙОВИЧ

18.12.1988 - 19.10.2022 рр.

Випускник енергетичного факультету ТДАТУ, майстер спорту України з гирьового спорту, призер чемпіонату світу серед юнаків.

Артем Типенко народився **18 грудня 1988 року** в с. Костянтинівка Мелітопольського району. У 2016 році закінчив енергетичний факультет ТДАТУ, здобув ступінь магістра та працював інженером-електромеханіком на Ботієвській ВЕС.

Після початку повномасштабного вторгнення брав участь у протестах у Мелітополі, виїхав на підконтрольну Україні територію та **добровольцем став на захист України**. Воював на Бахмутському напрямку.

19 жовтня 2022 року Артем загинув у бою під Бахмутом, до останнього захищаючи Україну.

Назавжди залишиться у нашій пам'яті мужнім, чесним і відданим сином України.

АНАЦЬКИЙ ДЕНИС ОЛЕКСІЙОВИЧ

14.05.1996 - 19.06.2022 рр.

Анацький Денис – випускник механіко-технологічного факультету ТДАТУ, родом із села Данило-Іванівка Новенської сільської громади Мелітопольського району Запорізької області.

У 2019 році Денис став на захист України, брав участь в **АТО на сході країни**, продовжуючи навчання в університеті заочно. Служив старшим солдатом.

З початком повномасштабного вторгнення Росії Денис продовжив військову службу. Був навідником-оператором військової частини А0501 у складі 92-ї окремої механізованої бригади імені кошового отамана Івана Сірка.

У червні 2022 року бригада вела запеклі бої на Харківському напрямку, захищаючи місто та його околиці.

19 червня 2022 року Денис загинув під час виконання бойового завдання біля села Ртищівка Чугуївського району Харківської області.

У Героя залишилися **дружина та маленький син.**

За мужність і героїзм Дениса **помертно нагороджено орденом «За мужність» III ступеня.**

**Пам'ятаємо Героя. Пам'ятаємо його подвиг.
Вічна слава захиснику України!**

Орден «За мужність» III ст.
(помертно)

ЗАКРЕВСЬКИЙ ДИМИТРІЙ ДИМИТРІЄВИЧ

24.12.1998 - 11.06.2022 рр.

Димитрій Закревський народився **24 грудня 1998 року на Херсонщині**. Після закінчення Агайманської загальноосвітньої школи вступив до Таврійського державного агротехнологічного університету на факультет енергетики і комп'ютерних технологій. У 2021 році закінчив університет **з відзнакою**, здобувши фах інженера-енергетика та ступінь магістра. Під час навчання працював на місцевому заводі, де займався ремонтом електронних верстатів.

У 2021 році Димитрія призвали на строкову військову службу. Він служив у Слов'янську Донецької області водієм вантажного автомобіля, який самостійно обслуговував і ремонтував. Командири характеризували його як **розумного, спокійного та розсудливого воїна**, особливо відзначаючи його знання й любов до техніки.

Після початку повномасштабного вторгнення брав участь у боях на Донеччині. **11 червня 2022 року поблизу села Хрестище його автомобіль уразив ворожий снаряд. Димитрій загинув на місці. Йому було 23 роки.**

Нагороджений **орденом «За мужність» III ступеня (помертно)**.

Вічна пам'ять Герою, який віддав життя за Україну.

Орден «За мужність» III ст.
(помертно)

ЧЕРЕВАТИЙ ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ

14.02.1974 - 22.06.2022 рр.

Народився в селищі Малокатеринівка Запорізького району. У 1996 році закінчив Таврійську державну агротехнічну академію за спеціальністю **«Механізація сільського господарства»**. Працював на АТ «Мотор Січ».

Любив спорт і футбол, грав за місцеву команду «Ветеран».

У квітні 2022 року став на захист України. Старший лейтенант, заступник командира протитанкової артилерійської батареї 57-ї окремої мотопіхотної бригади.

22 червня 2022 року загинув у боях за Лисичанськ на Луганщині. Йому було 48 років.

«Якщо не ми, то наші діти будуть воювати, а я цього не хочу».

Вічна пам'ять і шана Герою, який віддав життя за Україну.

КОЗАЧЕК ОЛЕКСІЙ ВАСИЛЬОВИЧ

08.05.1973 - 15.12.2022 рр.

Народився в с. Білокуракіне Луганської області. З 1983 року жив у Якимівці, згодом – у Мелітополі. Мав дві вищі освіти, заснував підприємство **ТОВ «ГІК КАДАСТР»**, працював викладачем ТДАТУ на кафедрі геодезії та землеустрою.

З 2014 року активно відстоював територіальну цілісність України. Після початку повномасштабного вторгнення добровільно вступив до лав ЗСУ. Молодший сержант, командир відділення зв'язку протитанкового артилерійського дивізіону.

15 грудня 2022 року загинув на Запорізькому напрямку, захищаючи Україну.

Посмертно нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

У Олексія залишилися дружина та двоє дітей. Біль і смуток звучать в словах дружини Олексія Васильовича, опубліковані в соцмережі:

**Якщо про мужність – це про тебе.
Якщо про любов – це про тебе.
Якщо про силу духу – це про тебе.
Якщо про ніжність – це про тебе.
Якщо про найкращого чоловіка – це про тебе.
Якщо про супер тата – це теж про тебе...**

Орден «За мужність» III ст.
(посмертно)

МІКУЛІН ДМИТРО ЮРІЙОВИЧ (позивний «Золотий»)

10.08.1993 - 06.03.2023 рр.

Народився в селищі Іванівка Генічеського району Херсонської області. З дитинства захоплювався футболом, був вихованцем ДЮСШ «Азовець» та грав за футбольні й футзальні команди.

У 2018 році закінчив факультет економіки та бізнесу ТДАТУ. Друзі, викладачі та однокурсники згадують його як щирого, відповідального, позитивного й завжди усміхненого юнака.

20 жовтня 2021 року Дмитро підписав контракт із Збройними Силами України. Служив у складі 9-го окремого мотопіхотного батальйону «Вінницькі скіфи» 59-ї ОМБр імені Якова Гандзюка.

6 березня 2023 року загинув, виконуючи бойове завдання поблизу Невельського на Донеччині, до останнього стримуючи ворога разом із побратимами.

Йому назавжди залишилося 29 років.

Мала батьківщина Дмитра – Іванівка – нині тимчасово окупована. Похований на центральному кладовищі в Іллінцях на Вінниччині, поруч із бойовими побратимами.

*Ти був ще зовсім молодий, любив і друзів, і
Вкраїну. Ти зброю взяв у час лихий на
захист неньки до загину.*

*Завжди без страху йшов вперед, як у
футболі в бій на полі, посеред градів і
касет не підкорявся лиху, долі...*

*Тримав позиції солдат, козак завзятий і
простий. Ти в пам'яті, і в серці, брат, по
позивному – «Золотий»*

Геннадій Колядко, бойовий побратим

Орден «За мужність» III ст.
(посмертно)

КІЙКО ВІТАЛІЙ ПЕТРОВИЧ

24.07.1973 - 10.10.2023 рр.

Народився у **1973 році** в селі
Світлодолинське Терпіннівської сільської
громади Мелітопольського району.

Закінчив **Таврійську державну
агротехнічну академію**, економічний
факультет, у **1996 році**.

Присвятив життя роботі на землі. Був
**керівником і засновником фермерських
господарств та агрофірми** у
Мелітопольському районі.

Після початку повномасштабного
вторгнення став на захист України. Служив
у званні **капітана** у складі **56-ї окремої
мотопіхотної Маріупольської бригади
ЗСУ**.

Загинув 10 жовтня 2023 року, виконуючи
бойове завдання.

**Мужній захисник України, який від мирної
праці на рідній землі до останнього подиху
захищав свою Батьківщину.**

Нагороджений посмертно:
Орден **Богдана Хмельницького III
ступеня** – Указ Президента України
№370/2024 від 21 червня 2024 року – за
особисту мужність,
захист державного
суверенітету та
територіальної цілісності
України, самовіддане
виконання військового
обов'язку.

**Орден Богдана Хмельницького
III ступеня (посмертно)**

КИСІЛЬ БОГДАН СЕРГІЙОВИЧ (позивний «П'ятниця»)

17.01.2002 - 29.09.2025 рр.

Богдан Кисіль народився у селі Воскресенка Приазовського району Запорізької області. Після закінчення місцевої школи вступив до **Таврійського державного агротехнологічного університету імені Дмитра Моторного**, де на факультеті АТЕ здобув ступінь магістра за спеціальністю «**Цивільна безпека**».

У березні 2024 року Богдан поїхав до Києва, де допомагав збирати безпілотники для ЗСУ. А вже у квітні свідомо обрав шлях військового та приєднався до **12-ї бригади спеціального призначення «Азов» НГУ** як оператор БпЛА загону розвідки спеціального призначення.

У вересні 2025 року Богдан виконував бойові завдання на східному напрямку, зокрема на **Костянтинівсько-Торецькому напрямку** **Донеччини**.

29 вересня 2025 року він загинув біля населеного пункту Олександрівка Краматорського району, захищаючи Україну.

Спочатку Богдан вважався зниклим безвісти, однак згодом його загибель була підтверджена.

Герою навіки 23 роки.

Він здобув освіту, покликану забезпечувати безпеку людей, а згодом сам став на захист цієї безпеки – вже зі зброєю в руках.

Нагороджений відзнакою Міністра оборони України «Захиснику України».

Похований 24 жовтня 2025 року в місті Первомайськ Миколаївської області.

Схиляємо голови перед світлою пам'яттю нашого випускника і Захисника України.

**Медаль Міністерства оборони України
«Захиснику України»**

ШЕРЕМЕТ МИХАЙЛО ОЛЕКСІЙОВИЧ

18.05.1992 - 02.12.2025 рр.

Михайло Олексійович Шеремет народився **18 травня 1992 року** у с. Надія, АР Крим. У дитинстві разом із батьками переїхав до Запорізької області. Навчався у Кіровській (нині Таврійське) ЗОШ I–III ступенів.

Після закінчення школи вступив до **Таврійського державного агротехнологічного університету**, де у 2013 році здобув фах інженера-механіка.

У березні 2022 року Михайло став до лав **Збройних Сил України**. Служив старшим солдатом 1-го самохідного артилерійського взводу 3-ї самохідної артилерійської батареї самохідного артилерійського дивізіону, військова частина А1962.

2 грудня 2025 року під час переміщення інженерної групи в районі населеного пункту Соснове Донецької області підрозділ зазнав ворожого обстрілу із застосуванням FPV-дрона на оптоволоконні. Унаслідок влучання БПЛА Михайло загинув від отриманих поранень, несумісних із життям.

Йому було 33 роки. У Михайла залишилися дружина та донька.

Побратими знали його як людину честі, стійкості та надійності. Колеги згадують Михайла як відповідального, чесного, пунктуального й спокійного працівника, людину з великим серцем, добрим почуттям гумору та життєвою мудрістю.

Нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

Світла пам'ять Герою, який віддав життя за Україну.

**Орден «За мужність» III ст.
(помертньо)**

КИР'ЯНОВ ІВАН ІГОРОВИЧ

05.07.1992 - 15.05.2026 рр.

Іван Кир'янов народився 5 липня 1992 року в мальовничому селі Велика Білозерка Запорізької області. Навчався у Великобілозерському НВК №1.

Після закінчення школи вступив до **Таврійського державного агротехнологічного університету імені Дмитра Моторного**, де здобув спеціальність **інженера-енергетика**.

Із початком повномасштабного вторгнення Росії в Україну Іван разом із родиною виїхав з окупованої території та став на захист України.

22 травня 2022 року розпочав військову службу, склав Військову присягу на вірність українському народові.

Служив у складі **128-ї окремої гірсько-штурмової Закарпатської бригади**, у підрозділі аеророзвідки 49-го центру спеціального призначення. Виконував також бойові завдання у складі Центру спеціального призначення «А» Служби безпеки України.

Іван був **майстром відділення безпілотних надводних комплексів**. Мужньо виконуючи військовий обов'язок, **молодший сержант Іван Кир'янов загинув 15 травня 2026 року** внаслідок ураження ворожим FPV-дроном під час виконання оперативно-бойового завдання в районі міста Херсона.

У Івана залишилися **дружина та син**.

Поховали Героя на **Пагорбі Слави в Ужгороді**. Під час церемонії прощання було зачитано лист від Головнокомандувача Збройних Сил України – як знак вдячності за його мужність, жертвне служіння та захист Української держави.

Вічна пам'ять і шана Герою України!

ЛУКАШ ВАДИМ ОЛЕКСАНДРОВИЧ (позивний «Лектор»)

21.01.1986 - 07.09.2022 рр.

Вадим Лукаш народився 21 січня 1986 року в селі Нове Токмацького району Запорізької області. Навчався у Новенській загальноосвітній школі. У 2004 році вступив до Одеського інституту сухопутних військ, однак згодом обрав інший професійний шлях. Закінчив Таврійський державний агротехнологічний університет.

Здобуті в ТДАТУ знання Вадим реалізував у власній справі. До початку повномасштабної війни займався сільським господарством, був приватним підприємцем, активно працював задля розвитку своєї громади та двічі обирався депутатом Токмацької міської ради.

Вадим був досвідченим воїном, ветераном АТО та справжнім патріотом України. У 2014 році став на захист держави, а після повернення з фронту займався підприємництвом і волонтерською діяльністю. У Токмаку його знали як **справедливу, принципову, щиру та небайдужу людину**, готову завжди прийти на допомогу. За військову та волонтерську діяльність був відзначений державними нагородами.

Після початку повномасштабного вторгнення у лютому 2022 року Вадим без вагань знову став до лав Збройних сил України.

7 вересня 2022 року він загинув, виконуючи бойове завдання в Оріхові Запорізької області, перебуваючи у складі підрозділу охорони Поголівського РТЦК та СП. Вадима Лукаша поховали на Кушугумському цвинтарі.

Посмертно нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня.

Він жив і діяв заради своєї громади та України. Пам'ять про Вадима Лукаша назавжди залишиться в серцях тих, хто його знав.

Орден «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно)

ШРАМКО СЕРГІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ (позивний «Алмаз»)

10.09.1995 - 24.05.2025 рр.

Сергій Шрамко народився **10 березня 1995 року** в селі Залізничному на Запоріжжі. Навчався у Залізничній школі та Гуляйпільському колегіумі «Лідер». У 2012 році закінчив Оріхівський сільськогосподарський технікум, а у 2018 році – Таврійський державний агротехнологічний університет.

До початку повномасштабної війни працював інженером із забезпечення. У 2024 році Сергій став до лав **Збройних Сил України**. Після навчання у Національній академії сухопутних військ та проходження фахової підготовки в Польщі отримав звання молодшого лейтенанта. Служив командиром 3-го мотопіхотного взводу на Донецькому напрямку.

24 травня 2025 року під час виконання бойового завдання в районі населеного пункту Малинівка Покровського району Донецької області Сергій зник безвісти. Через рік слідчі дії та експертизи підтвердили його загибель у бою разом із побратимами.

У вересні 2026 року Герой повернувся до рідного Запоріжжя **на щиті** та був похований 12 вересня на запорізькій землі.

Земляки згадують Сергія як світлу, життєрадісну людину, яка любила життя, уміла радіти кожній миті та дарувати свій оптимізм іншим. Він мріяв про майбутнє, хотів створити сім'ю, будував плани – та війна обірвала його життя.

**Низький уклін Захиснику України.
Вічна пам'ять Сергію Шрамку – Воїну світла.**

СВИСТУН ОЛЕГ ЯРОСЛАВОВИЧ (позивний «Агроном») 20.08.1998 - 04.09.2024 рр.

Олег Свистун – випускник Таврійського державного агротехнологічного університету імені Дмитра Моторного, сапер, захисник України, позивний «Агроном».

Олег народився **20 серпня 1998 року** в селі Осипенко Бердянського району Запорізької області. У 2015 році закінчив Осипенківську школу, а з 2015 до 2021 року навчався в ТДАТУ на факультеті агротехнологій та екології.

За мирного життя Олег працював агрономом у сільському господарстві під Мелітополем. Любив рідну землю, родину, дружину Євгенію, мріяв про донечку. Був старшим сином у сім'ї, опорою для батьків та надійним братом і другом.

Після початку окупації допомагав людям виїхати на підконтрольну Україні територію.

7 лютого 2023 року Олег підписав контракт і став до лав Збройних Сил України. Служив сапером 47-ї окремої інженерно-саперної бригади. Опанував спеціальність сапера та займався розмінуванням української землі, захищаючи її від ворожих мін і боєприпасів.

4 вересня 2024 року Олег Свистун загинув, виконуючи бойове завдання поблизу російсько-українського кордону на Харківщині. Він до останнього подиху захищав Україну, її територіальну цілісність і право українців на вільне життя.

За мужність і відвагу Олег був відзначений медаллю командира «**Хоробре серце**», яку, на жаль, уже не зміг отримати особисто.

Указом Президента України від 25 грудня 2024 року Олега Свистуна нагороджено **орденом Богдана Хмельницького III ступеня (помертньо)**.

**Орден Богдана Хмельницького
III ступеня (помертньо)**

ЛОГВИНЕНКО МИХАЙЛО ВІКТОРОВИЧ

10.10.1986 - 21.10.2022 рр.

Михайло народився в Луганську. Здобув фахову та вищу освіту в аграрній галузі: закінчив Політехнічний коледж ЛНАУ, **Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного**, де отримав диплом магістра з відзнакою за спеціальністю «**Енергетика сільськогосподарського виробництва**». У 2018 році з відзнакою завершив навчання в Луганському національному університеті імені Т. Шевченка за спеціальністю «**Інженер-дослідник з механізації сільського господарства**».

Михайло працював викладачем, займався науковими дослідженнями у сфері механізації сільського господарства, захоплювався **робототехнікою та живописом**, проводив гуртки для студентів.

Після окупації Луганська у 2014 році разом із закладом освіти був змушений залишити рідне місто. У 2021 році переїхав до Слов'янська, створив родину. Та мирне життя перервала повномасштабна війна.

25 лютого 2022 року Михайло був призваний на військову службу за мобілізацією. Він служив стрільцем у складі 109-ї окремої бригади територіальної оборони.

21 жовтня 2022 року, виконуючи бойове завдання поблизу села Кармазинівка Луганської області, Михайло загинув унаслідок ворожого артилерійського обстрілу. Йому навіки залишилося **36 років**.

Посмертно Михайла Логвиненка нагороджено медаллю «За військову службу Україні».

Його життя – це історія фахівця, науковця, викладача, чоловіка, який у найважчий час став на захист України.

**Ми пам'ятаємо нашого випускника.
Ми пам'ятаємо його шлях.
Ми пам'ятаємо його подвиг.**

Медаль «За військову службу Україні» (посмертно)

СІЗОВ ДЕНИС ОЛЕКСАНДРОВИЧ

27.09.2000 – 3.02.2025 рр.

Денис Сізов народився **27 вересня 2000 року** в селі Володарське на Донеччині. У 2017 році закінчив Нікольську гімназію «Софія», а у 2021 році – Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного, факультет ЕКТ.

30 листопада 2021 року Денис був призваний до лав Збройних Сил України. Під час повномасштабної війни служив у **91-му окремому Охтирському полку підтримки Сухопутних військ ЗСУ**, був оператором взводу безпілотних авіаційних комплексів.

3 лютого 2025 року старший солдат Денис Сізов загинув під час виконання бойового завдання на Донеччині, захищаючи Україну.

Побратими згадують Дениса як світлу, доброзичливу та позитивну людину, яка завжди зберігала спокій, усе обдумувала і підтримувала інших. Учителі називали його щирим, допитливим, усміхненим юнаком із великим серцем.

За мужність і відданість Україні Денис був нагороджений медаллю **«Захиснику Вітчизни»** та почесною відзнакою **«Завжди попереду»**. Указом Президента України №446/2025 його посмертно нагороджено **орденом «За мужність» III ступеня**.

Денису навіки 24 роки.

Його життя обірвалося, але пам'ять про нього назавжди залишиться серед тих, хто знав, навчався разом із ним і працював поруч. Він віддав найдорожче – власне життя – за право України бути вільною.

Похований на Алеї пам'яті в місті Охтирка Сумської області.

Вічна пам'ять і шана Герою.

**Орден «За мужність» III ст.
(посмертно)**

ШТАНЬКО ПАВЛО ЮРІЙОВИЧ

05.09.1996 - 11.07.2023 рр.

безвісти зниклий

Павло народився **5 вересня 1996 року в Лазурному**, неподалік Мелітополя. Школу закінчив у селі Полянівка. Навчався у Мелітопольському коледжі ТДАТУ, а згодом – у Таврійському державному агротехнологічному університеті.

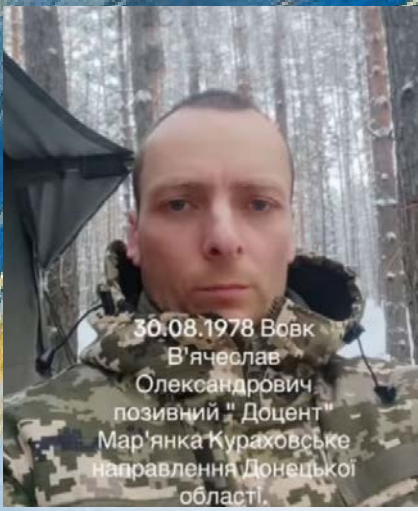
З дитинства Павло захоплювався футболом. Будучи студентом, грав за місцеву команду **«Мелітопольська Черешня»**, згодом став її капітаном. Разом із командою двічі здобував звання чемпіона Запорізької області серед аматорських команд. Футбол був важливою частиною його життя.

У березні 2022 року родина Павла виїхала з окупованої території до Дніпра. Там, у 25-річному віці, він добровільно став на захист України. Служив у складі **25-ї окремої штурмової повітрянодесантної Січеславської бригади**, воював на Харківському та Донецькому напрямках.

10 липня 2023 року під час запеклих боїв біля села Кармазинівка на Куп'янсько-Сватівському напрямку Павло зник безвісти. Підрозділ потрапив під шквальний обстріл, і вийти з поля бою вдалося не всім.

Павлові було **26 років**. Його тіло досі не знайдено. Офіційний статус – **безвісти зниклий**. Рідні протягом трьох років продовжують пошуки, звертаючись до всіх можливих інстанцій, і не втрачають надії.

Двоє маленьких дітей чекають на свого батька. Батьки – на свого сина. А родина продовжує вірити в диво.

ВОВК В'ЯЧЕСЛАВ ОЛЕКСАНДРОВИЧ (позивний «Доцент»)

30.08.1978 - 20.02.2024 рр.

Народився 30 серпня 1978 року в місті Мелітополі, Запорізької області

Випускник ТДАТУ, факультету енергетики.
Працював у ТДАТУ на кафедрі...

Після початку повномасштабної війни став на захист України.

Служив у складі **46-ї окремої аеромобільної бригади Десантно-штурмових військ ЗСУ** (в/ч А4350).

У лютому 2024 року бригада виконувала бойові завдання на **Мар'їнському напрямку Донецької області**. Десантники 46 ОАеМБр надійно тримали призначені рубежі, використовуючи комбіновані удари артилерії.

20 лютого 2024 року В'ячеслав Вовк зник безвісти в районі міста Мар'їнка (Покровський район, Донецька область).

Пам'ятаємо. Шануємо. Не забуваємо.

Наведена у книзі інформація про Героїв
зібрана станом на 1 жовтня 2026 року
з різних джерел і свідчень

Їхні імена –
частина історії університету,
частина історії України.

